

DIMITRIS SOTAKIS

ROMANYALIYI
YIYEN YAMYAM

DeLi

Deji

Dimitris Sotakis

1973'te Atina'da doğdu. Londra'da müzik eğitimi aldı. İlk romanı *Ev*, 1997'de yayımlandı. *Yeşil Kapı* (2002), *On Bir Erotik Ölüm* (2004), *Gürültü* (2005) ve *Mısır Adam* (2007) başlıklı çalışmaları olumlu eleştiriler aldı, başka dillere çevrildi ve ödüller kazandı. Yazar, 2010'da Vincitore dell' Athens Edebiyat Ödülü'nü, 2011'de de Avrupa Birliği Edebiyat Ödülü'nü aldı. 2009 yılında yayımlanan *Soluğun Mucizesi* ise Sotakis'i çağının önemli yazarlarından biri hâline getirdi.

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Soluğun Mucizesi (roman)

Bir Süpermarketin Hikâyesi (roman)

Romanyahıyı Yiyen Yamyam (roman)

Yılmaz Okyay

1947 yılında İzmir'de doğdu. 1972 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdikten sonra çeşitli şehirlerde pratisyen doktor olarak çalışıp 1980 yılında yeniden İzmir'e döndü ve aynı üniversitede psikiyatri uzmanı oldu. Yayımlanmış bir öykü ve bir şiir kitabı bulunan Okyay, öykü ve çeviri çalışmalarını İzmir'de sürdürüyor.

İbrahim Arık

1956 yılında Gaziantep'te doğdu. Ortaokul ve lise öğrenimini İzmir'te tamamladıktan sonra 1978 yılında Ege Üniversitesi İktisat Fakültesi'ne başladı. Haftalık bir gazetenin yazı işleri müdürlüğünü yaparken 1980 darbesinin ardından ülkeden ayrılmak zorunda kaldı. Çalışmalarına Atina'da devam etmektedir.

ROMANYALİYİ YİYEN YAMYAM

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2017, Δημήτρης Σωτάκης

İlk baskı 2017 yılında, Yunanistan'da *Ο κανίβαλος που έφαγε έναν Ρουμάνο* adı ile Δημήτρης Σωτάκης tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ampı Margini Literary Agency ile anlaşmalı olarak Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Dimitris Sotakis

YUNANCADAN TÜRKÇELEŞTİREN: Yılmaz Okyay, İbrahim Arık

EDİTÖR: Yasemin Ertuğrul

DÜZELTİ: Hilâl Aydın

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-56-4

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

DIMITRIS SOTAKIS

ROMANYALIYI
YIYEN YAMYAM

Deli

Kıyıda sakin bir gündü. Sıgılıkta birkaç kayık sallanıyor, bir balıkçı grubu iskelede sohbet ediyordu; sahil boyunca, balıkçılık malzemeleri satan mağazalarda henüz insanlar yoktu. Adam caddenin önündeki bir kafede oturmuş, olan biteni izliyordu; sandalyesini insanları denizden ayıran beton duvarın parmaklıklarına dayamıştı. Yalnızdı. Temmuzun ortası olmasına karşın kalınca bir ceket giymişti ve başında bir şapka vardı; bu mevsimde genellikle sert rüzgârlar olurdu. Hareketleri biraz kabaydı, ancak görünümü bir çeşit saygı uyandırıyordu. Saçları orantılı yüzünü hoş bir şekilde çevreliyordu, kollarını masanın üstünde zarif bir şekilde çaprazlamıştı; ıssız manzarayı seyredişi, onu izleyen birine ciddi şeyler düşündüğü izlenimini veriyordu. Ayaklarını kaldırımın kenarına dayamış, ısmarladığı kahveyi yudumluyordu. Herhangi biri, üzerindeki güçlü bunaltıyı kolaylıkla fark edebilirdi, ama asla sıkılmış görünmüyordu. Ellerini hareket ettirmekten hoşlandığı ilk bakışta belli oluyordu. Ayaklarını sinirli bir şekilde oynatırken ellerini ceplerine sokuyor, bazen

masaya dayıyor, birden belinin çevresine doluyor, sonra tekrar masaya koyuyordu.

Saat on ikiye kadar oturdu, sonra kalktı ve bir adımda caddenin karşısına geçti. Kendine özgü bir ritimle yürümeye başladı, biraz komikti, ama etkileyiciydi de; az sonra kendi adımlarını bulmuş görünüyordu, ama arada bir ayağının teki, sanki diğerini geçmek istermiş gibi ufak bir sıçrama yapıyordu. Yolun köşesinde, bankanın önünde durdu, biraz düşündükten sonra içeri girdi. İçerisi pek kalabalık değildi. Kuyrukta birkaç dakika bekledikten sonra sıra ona geldi. Genç bir kadın memur, dudaklarında onu tanıdığını belli eden bir gülüşle iyi günler diledi.

Adam, “Nasılsınız? Paraların gelip gelmediğini öğrenmek istemiştım,” dedi ve cebinden bir banka cüzdanı çıkardı.

Kadın hâlâ dudaklarından silinmeyen gülümsemeye, bir eliyle önündeki bilgisayar ekranına bir şeyler yazarken diğer eliyle de hesap defterini yüzünün yanında tutuyordu.

“Geldi, Bay Zerin!” dedi nazik bir tavırla.

Zerin mutlu bir şekilde kadını selamladı ve tekrar caddeye çıktı.

Sabırla yeşil ışığın yanmasını bekledi, solunda kalan küçük köprüyü aşp ters yöne geçti. Şimdi adımları biraz daha hızlıydı. Birkaç inceleyici bakıştan sonra küçük bir bakkal dükkânına girip kasadaki adamı selamladı. Bakkal kısa bir süre rafların arkasında kaybolduktan sonra elinde bir zeytin kavanozu ve iki şişe sosla geri döndü. Büyük bir mutlulukla hesabı ödedi ve tekrar yola koyuldu. Şehrin kıyı bölgesindeki eski bir konak olan evine varmakta gecikmedi. Uzaktan

bakan biri evin bakımlı, korunaklı bir kale olduğunu söyleyebilirdi; en azından çevresinde bitiveren ufak tefek evler onun görkemli cüssesinin yanında mikroskobik cisimlere benziyordu. Bahçe kapısını itti, kucağında bakkaldan aldığı poşetlerle durup kısa bir süre bahçedeki bir ağacı inceledi, bir şeyler mırıldandı ve hemen sonra cebindeki anahtarı aramaya başladı.

Giriş devasaydı; sağda, iç odalara giden küçük bir koridor başlıyordu. Ağır hareketlerle ceketini ve şapkasını çıkarıp mutfığa yöneldi. Poşeti lavabonun dibindeki tezgâha dayadı ve aceleyle ellerini yıkadı. Tam tepesindeki dolaptan büyük, sarı bir tabak alıp masanın üstüne bıraktı ve neredeyse koşar adım buzdolabına giderek içerisini epey bir vakit inceledi. Sonunda sanki doğru kararı vermiş gibi, bir parça peynir ve birkaç parça dilimlenmiş et çıkarıp табаğa koydu. Sonra bir bıçak yardımıyla kavanozdan zeytin çıkarıp bir şişe dolusu sosu üstüne boca etti. Oturdu ve sanki geceye kadar zaman geçirmek için yapacağı hiçbir şey yokmuş gibi, sessizce yemeye başladı. Bitirince lavaboda ellerini yıkadı, koridoru geçerek soldaki kapıya döndü. Salon.

Kimbilir ne bekleyerek pek sevdiği koltuğuna oturdu. O gün olup biten hiçbir şey hayatını değiştirecek bir ipucu taşı-mıyordu. Gerçekten de akşamın geç saatlerine kadar günlük programını bozabilecek, alışılmışın dışında bir şey olmamıştı. Ancak saat altı sularında belediye başkan yardımcısından bir telefon aldı; adamın ona derin bir saygı duyduğunu, birtakım önemli sebepler olmasa onu asla rahatsız etmeyeceğini vurgulamasının ardından hattın öbür ucunda anlatılanları merakla dinledi.

“Bazı Romanyalıların eski liman yakınlarına, benzinliğin karşısındaki küçük evlere yerleştiklerine yönelik duyularım var. Bu sabah şöyle bir gördüm onları, bazı evraklar için belediyeye geldiler. Sekreterim bana Romanyalı bir aile olduklarını söyledi. Galiba birtakım bürokratik işlemler için daha sonra tekrar uğrayacaklar.”

Soluğunun daraldığını hissederek tek kelime etmeden telefonu kapattı. Sükûnetini korumaya çalıştı. Geçmişteki birkaç durumda, kendisine verilen bilgiler doğru çıkmamıştı. Yıllar önce bir Romanyalı öğrenci gelmişti, ama aslında Rustu; daha birkaç ay önce işçi konutlarında iki Romanyalının kaldığı bilgisini verdilerse de, sonunda Gürcü oldukları anlaşılmıştı. Bu nedenle coşkulu hâlini sürdürmek fakat soğukkanlılığını da korumak düşüyordu ona. Önce başkan yardımcısının verdiği bilgilerin güvenilir olduğunu görecekti, sonra harekete geçecekti. Bakışları yere dikilmişti; sanki aniden beyni boşalmış, düşünceleri durmuştu.

Birden ayağa kalkıp salondan çıktı, ışığı kapattı ve kordodaki kapılardan birini açtı. Karanlıktı. Panjuru açtı, ışık hemen odayı doldurdu ve ağaçtan oyulmuş büyük bir masanın üzerinde ardına kadar açılmış kocaman Romanya haritasını ve çerçevelenip duvara asılmış çok sayıda manzara resmini aydınlattı. Avuçlarını masanın kenarına dayadı ve tamamen konsantre olup haritayı incelemeye koyuldu. Az sonra, parmağıyla Krayova’dan başlayan belirgin bir rota çizdi. Kâğıt yüzeydeki her santimetre karenin kokusunu alıyormuş gibi Karpat dağlarından ve Sighișoara’dan geçip solgun bir gülümsemeyle Suceava’ya ulaştı. Onu heyecanlandıran içsel

gerilimi bırakmak istemediği hâlde, bir süre için bahçeye çıkıp deniz havasını son bir çabayla içine çekti. Sakin ve disiplinli davranırsa başarıya ulaşacağını biliyordu. Gerçi neyi başarmak istediğini bile bilmiyordu, ama her şey er ya da geç açıklığa kavuşacaktı. Hoş bir geceydi, uzaktan şehrin gürültüsünü işitiyordu; insanlar kabuklarından çıkmışlardı, rıhtımı dolduran gençler ve aileler büyük olasılıkla kıyı boyunu arşınlayıp duruyorlardı. Ancak onun başka planları vardı. Görece bir soğukkanlılık gösterebilirdi, fakat bunun da bir sınırı vardı. Hole dönüp ceketini aldı ve sabırsızlıkla sokağa çıktı.

Deniz kıyısına çıkan kavşağa vardı, ama bu kez sola, başkan yardımcısının verdiği bilgilere uygun olarak eski limana doğru döndü. Mesafe çok fazlaydı, eski liman şimdilerde pek çok insana çekici gelmiyordu. Yirmi yıl kadar önce yeni liman yapılmıştı ve büyük ticari kuruluşların iskelenin dibine yerleşmesiyle, şehir sakinlerinin çoğu oraya toplanmıştı. Eski limanda artık semtin yoksulları, özellikle elektrik santralinde çalışan ve bazı Avrupa ülkelerinden göçmen olarak gelen işçiler barınıyordu. Şehrin geri kalanıyla komşuluklar bir biçimde kopmuştu, ancak bu ilişkisizlik orada yaşayanların şehrin bir parçası olmadığını anlamına gelmiyordu. Başkan yardımcısının telefonda sözünü ettiği benzinliğin karşısındaki tek katlı binalar, bahçeli, sevimli evciklerdi. Yukarıda belirtildiği gibi, birçoğu Avrupa ülkelerinin vatandaşı olan emekçiler düşük bir bedelle kiralyorlardı buraları. Daha önceleri –yeni liman inşaatından önce– o evlerde, şehirdeki hâli vakti yerinde kimseler otururdu. Kırk yıldan fazla bir süredir orada olan benzinlik de artık yoktu, kapanmıştı; fakat kavşak hâlâ onunla anılmayı sürdürüyordu.

Bu sakin geceden yanına kâr kalacakları tam olarak bil-meksizin, elleri pantolonunun ceplerinde, karşı çaprazdan tek katlı evlere doğru bakarak yol ayrımı civarında durdu. Bu mesafeden evlere girip çıkanları, ilerlemesine gerek olmadan, kolaylıkla görebiliyordu. Yine de onca zaman sabit bir nok-tada dikilip dururken birinin dikkatini çekerse, birazcık kı-pırdaması oradan tesadüfen geçmekteymiş izlenimi verecek-ti. Gelip geçenler gerçekten onu fark etmedi bile; inişe geçti, sonra tekrar geriye dönüp benzinliğin olduğu yerde durdu, bütün dikkatini evciklere verdi. Toplamda dört tanelerdi. Dolayısıyla, olağanüstü zor bir iş değildi. Eğer telefonda duy-dukları doğruysa Romanyalıların bunlardan birinde olmaları gerekirdi. Ama geçen son bir saat içinde evlere ne giren ne de çıkan olmuştu. Yanıp sönen tek ışık üçüncü evdeydi. Yorul-muş değildi; sadece doğru taktığı izleyip izlemediğini bilemi-yordu. Fakat başka ne yapabilirdi ki? Romanyalı bir ailenin bu evlerden birine yerleştiği bilgisinden başka somut bir şey yoktu elinde. Zaten aşağı yukarı birkaç volta attıktan sonra kendini biraz gülünç hissetti, sonunda inişe yakın ikinci evin kapısının açıldığını gördü. İçeriden, biri ihtiyar, diğeri genç –ihtiyarın oğluydu muhtemelen, zira aynı tornadan çıktıkları belliydi– iki adam çıktı. Hayır, Romanyalı değillerdi ve baş-kan yardımcısı “aile” derken kesinlikle ihtiyar bir adamı ve de oğlunu kastetmemiştir. Gerçi yine de bilinemezdi; araştırma kesin olmayan bilgilere dayandığından her şey mümkündür. Ama maalesef bu gece tam olarak böyle geçti. Sanki onun far-kındaydılar ve bir pencerenin ardından gizlice gülüyorlardı. Gece yarısına kadar hiç kimse başını bile çıkarmayınca, hayal kırıklığı içinde evinin yolunu tutmaya karar verdi.

Dönüş yolu uzun ve yorucu görünmüştü gözüne, fakat salona girip ışığı açtığı anda, duyduğu coşku mucizevi bir şekilde geri geldi. Ne olmuş yani, diye düşündü, bu gece onlarla tanışmamıştı, ama nankörlüğün gereği yoktu. Belki de gerçekten Romanyalıydılar ve burada yaşadıkları yer kendilerine aitse, hemencecik de gitmezlerdi. Önünde koca bir yıl vardı. Uykusu gelinceye kadar, birkaç saat boyunca bu iyimserliğin içinde yuvarlandı, mutfağa dönüp biraz peynir ve bir parça kurutulmuş et yedi. Tekrar salona, haritalı odaya geçti. Kıpırdamadan haritaya bakıyordu. Kimseye bir yanıt borçlu değildi, özellikle de kendine. Romanya onun için ne ifade ediyordu? İçindeki bu tutku nasıl doğmuştu? Acaba ona farklı bir isim verebilir miydi? Açıklanamaz bir çekim, bilinmeyen bir arzu nasıl adlandırılabilirdi ki? Özellikle, hiç tanımadığımız bir ülkeye beslediğimiz, neredeyse metafizik bir sevgiyi mantıklı hâle getirmek için neden uğraşmalıydı? Tüm bu hikâye, nereden baksan çok eskiden başlamıştı; on beş veya yirmi yıl önce... Şimdiyse kendisi kırk yaşına bastı. Bu gezegende yıllar çok çabuk geçiyor. Aslında bu konuda yorum yapmaktan vazgeçsek iyi olacak. Ülkeyle dolaylı ya da dolaysız hiçbir ilişkisi olmamış birinin içinde yanan güçlü Romanya ateşinin varlığını bilmek yeterli. Bütün bu zaman boyunca haritalar, malzemeler, fotoğraflar ve orayla ilgili kültürel bilgiler toplamıştı; coğrafyasını avucunun içi gibi biliyordu. Daha evvel hiç konuşmadığı dili dışında, onu ilgilendiren fakat araştırmadığı hiçbir şey kalmamıştı. Romanya hakkındaki bilgilerini saatlerce anlatabilirdi, ancak geçen zamanla birlikte kronik bir saplantıya dönüşen, üstesinden gelemediği bir şey vardı: Bir tek Romanyalı dahi tanımamıştı. Ve bu büyük arzu, giderek

hayatının en önemli amaçlarından biri hâline dönüşmüştü. Tesadüfen de olsa onlardan birini bile tanımamış olmayı kabullenemiyordu.

O gece uyuyamadı. Sabırsızlığı o kadar büyüktü ki, gözlerini bir, belki iki saat kapamayı başarıp sabahı etti. Uyanıldığında çıkıp iskeleye kadar yürüdü. Sabah rüzgârı yüzünü okşarken hep tercih ettiği güzel kafeye kadar hayali bir çizgiyi takip ederek kıyı boyunca adımladı. Oturdu ve her zaman siparişini alan o güzel kızı bekledi. Kıza günaydın dedi ve bir sandviçle bir fincan çay söyledi. Kız teşekkür edip tam karşıdaki dükkânın girişinde gözden kayboldu. Adam yumuşak dalgaların varlığa gelişini izlemeyi sürdürdü; karşıda her zamanki gibi kayıklar, biraz daha ötede ise zar zor fark edilebilen kırmızı, büyük şamandıraya bağlı bir de bot vardı.

Saat dokuz olduğunda zamanın geldiğine karar verdi. Adımlarının hızı, yüzünde fark edilen gerilim ve bazı hafif kasılmaların onu ele vermemesi için büyük bir çaba harcadı. Köprüyü geçti, çaprazdan sağa döndü ve küçük yokuşu tırmanıp eski limanda sonlanan eğri yola çıktı. Yol, bir gün öncekinden daha hareketliydi. Kaldırımında insan kalabalığı gidip geliyordu. Bazıları, gelen otobüsü köşeden görmelerine imkân veren küçük kafede toplanmıştı. Yakınlarda, büyük kavşak üzerindeki devasa inşaattaki çalışmalar da başlamıştı; oraya yerleşmiş bazı ekiplerden oldukça neşeli bir gürültü yükseliyordu. Benzinlikteki mahallesine vardığında, limana en uzak olan dördüncü evdeki hareketliliği hemen fark etti. Evden bir adam ve bir kadın çıktı, alçak bir sesle konuşuyorlardı, fakat az sonra kahkahayı patlattılar. Adam bahçe çitin-

den dışarı adım atana kadar kadın eve dönmüştü bile. Hayır, bunlar da Romanyalı değildi, diğerlerinden farklı bir hâlleri yoktu. Bu durumda uçtaki iki evi eleyebilirdi. İlki, dün gece bir ihtiyar ve iki gencin çıktığı; şimdi de bu çifte ait olan evi. Geriye diğer ikisi kalıyordu. Ancak gündüz aydınlığı sorun yaratıyordu; birinin onu deli gibi bir aşağı bir yukarı dolaşırken görmesi şu anda daha kolaydı. Yaptığı şey suç değildi, ama birinin şüphelenmesi iyi olmazdı. Bu nedenle tekrar gidip gelmeye başladıysa bile, attığı volta daha uzundu. Aşağıya doğru, kıyının yakınlarına dek ilerledi, oradan sadece evlerin cephelerini seçebildiğinden ancak figürleri algılayabilirdi. Bu basit fakat etkili yöntemle birkaç saat sonra, dünkü ihtiyarı ve az sonra geri dönmek üzere çıkmış olan adamı gördü. Diğer iki evcikte yaşam belirtisi bile yoktu. Bu, kuşkusuz onun cesaretini kıracak bir şey değildi, bakışları evlere dikili hâlde yürümeyi sürdürdü. Bu tören onu biraz yormaya başlamıştı ki birinin, birinci evin bahçesine girdiğini fark etti (Allahtan o an ayrıntıları çıplak gözle ayırt edebilecek denli yakındaydı). Adam cebinden anahtarları çıkardı ve içeri girdi. Kesinlikle oydu. Romanyalı olmalıydı, adamın sahip olduğu nitelikler ile kendi kafasındaki normlar birbirleriyle örtüşüyordu. Somut olmayan şeyler elbette katî sözcüklerle anlatılamazdı, ama sonuç olarak onları betimleyebilirdi; evet, adamın Romanyalı olması lazımdı. Boğazında bir düğümle, adamın tekrar çıkmasını ve onu daha yakından incelemeyi umarak eve doğru yürümeyi sürdürdü. Belki bu arada başka biri daha burnunu çıkarırdı. Fakat takip eden bir saat boyunca yine sessizlik hüküm sürdü.

Bu ilk karşılaşma yeterliydi, kimseye hiçbir zararı yoktu. Aile fertlerinden birini görmüştü; var oldukları kesinleşmişti. Başkan yardımcısının onlar hakkında söyledikleri doğru olmalıydı. Kendisi de ağgzli bir aceleci değildi, oldukça vakur görünüyordu, artık orada oturduklarını biliyordu ve varlıkları, başkan yardımcısının fantezisi değildi. Gerçekten oradaydılar. Yanlış görmemişti. O adam gerçek bir Romanyalıydı, çok gençti; tam hesabını yapamamıştı ama ondan belki altı yedi yaş küçüktü. Otuz beş yaş civarlarında, sarışın olmalıydı. Belki açık renk gzli, bundan emin değildi; ama bunlar onu daha genç gösteriyordu. Uzun lafin kısıtı, bunca çaba boşa gitmemişti. Artık burada yaşadıklarını biliyordu. Ufak bir hata payı bırakmışsa da, hayır, imknsızdı, hata filan yoktu. Onların yanındaki tek katlı evi kontrol etmemişti. Orada inşaat işçileri veya Romanya'yla hiçbir ilişkisi olmayan yerli bir aile yaşıyor olmalıydı.

Öğleden sonra geç saatlerde, koltuğuna oturmuş, kuru etlerini memnuniyetle çiğnerken kendine, gördüğü adamın ailenin babası olup olmadığını soruyordu. Baba, o olmalıydı; başka kim olabilirdi ki? Eğer oğulsa, zira başkan yardımcısı bir aile olduklarından söz etmişti, babası epey yaşlı olmalıydı ki yaşını başını almış insanları Romanya'dan ta buralara kadar taşımak pek olacak iş değildi. Görmüş olduğu adam babaysa, sonuçta küçük çocukları da olmalıydı. Her neyse, durum akla uygun görünüyordu. Onları tespit edebilmişti. Normalde sevinçle kutlama yapması gerekirdi; yaşamı boyunca bu nı beklemişti, ancak koltukta hareketsiz kalmayı tercih etti ve sonraki hareket planına yoğunlaşmayı yeğledi. Gece-

nin geç bir vaktinde, uyumaya karar vermeden önce, sadece kısa bir süreliğine yerinden kalkıp açık pencereden dışarıya bir göz attı. Hava hâlâ serindi; gökcisimleri yaz mevsiminin tertemiz gökkubbesinde net bir biçimde seçiliyordu. Bir düşünceyle gülümsedi ve gözlerinin içi parladı. Pencereyi kapatıp yatak odasına yöneldi.

Ertesi gün, rıhtımdaki sabah yürüyüşünü atlayıp doğrudan benzinliğe gitti. Daha fazla kanıtı ihtiyacı vardı. Taktiğini değiştirmede, yine yokuş aşağı giden yoldan başladı. Ceketlik hava değildi, bayağı sıcaktı. Ceketini çıkarıp eline aldı. Her halükârda öğleye kadar hiç şansı yoktu. Tek olumlu şey, hiç değilse dördüncü evde yerel halktan kimselerin yaşadığının tasdiklenmesiydi; durum zaten açıktı. Daha sonra, izlemeye zorunlu bir ara verdi, çünkü açlıktan ölmek üzereydi. Eve dönmedi; şehir merkezinde bulunan lüks bir restoranda yemeyi tercih etti. Şehir büyük değildi, kolaylıkla yürünebilirdi. Balık ve yanında bol miktarda ekmeğe yedi. Az sonra benzinliğe doğru tekrar yola koyulduğunda, midesindeki ağırlığı hissedip yediğine pişman oldu. İnşaattaki işler iyice yoğunlaşmıştı; büyük bir kamyondan malzeme boşaltılıyor, karıncalar gibi iskeleye dolmuş işçiler birbirlerine ne yapmaları gerektiğini söylüyorlardı. Bildiği noktaya ulaşmakta gecikmedi. Görünen o ki bu kez şansı gerçekten yaver gitmişti. On dakika bile beklememişti ki genç bir kadın ile kızı olduğu ilk bakışta fark edilen bir çocuk evden çıktılar. Kadının, ailenin annesi olduğuna kuşku yoktu. Aşağı yukarı otuz yaşında olmalıydı; sarı saçlı, beyaz tenli, annesinin sadık bir kopyası olan kız ise altı yedi yaşlarındaydı. Anne kadife gibi baldırlarını,

omuzlarını ve göğüslerini açıkta bırakan rengârenk çiçek desenleriyle süslenmiş beyaz elbisesiyle çok güzel bir kadındı. Göz kamaştırıcıydı. Ağır adımlarla çıktılar; tam bahçe kapısının önünde biraz durup alçak sesle konuştuktan sonra, kaldırım boyunca şehir merkezine doğru yürümeye başladılar.

Fırsattan istifade edip onları izlemeye koyuldu. Yaklaşık elli metre arkalarından yürüyordu; gelip geçen diğer kişilerde, Zerin'in onları izlemekte olduğuna dair hiçbir endişe ve kuşku uyanmıyordu. Zaman geçtikçe anne figürü ona gitgide çekici gelmeye başladı; anne, kızının elini tutup ona bir şeyler söylüyor ve birbirlerine gülümsüyorlardı. Rıhtıma çıkan anacaddeye geldiler. Dikkatle çevrelerine bakındılar ve karşıya geçtiler. Arkalarından o da geçti, onları bir an olsun gözden kaybetmedi. Köprüyü geçtiler, galiba çarşıya yöneleceklerdi. Yan yana sıralı pek çok mağaza vardı. Bir kasap dükkânına girdiler. O da girişin sol çaprazındaki bir banka oturdu; böylece onları net bir şekilde ve dikkatlerini çekmeden gözleyebiliyordu. Şimdi bir bankın önünde ayaktaydılar, bazı kavanozlara bakıyorlardı. Anne kavanozların içindekileri göremediğinden tek tek incelemeye başladı. Önce yanlarına, sonra altlarına bakıyordu; kimbilir belki de son kullanma tarihlerini veya fiyatlarını görmek istiyordu. Sonunda hiçbir şey almadı ve mağazanın içine, etlerin bulunduğu buzdolabına doğru ilerledi. Görevli onu selamladı. Onu tanıyordu, sürekli bir müşteri olmalıydı. Anne görevliye bir şeyler söyledi. Bunun üzerine adam, buzdolabından bir parça et aldı ve küçük parçalar hâlinde kesti. Adam anneye bir şeyler söyledi sanki; galiba bir şaka yaptı, tek başına güldü ve eti paketleyip uzat-

Deji

DİMİTRİS SOTAKİS

ROMANYALİYİ YİYEN YAMYAM

Türkçeleştiren: Yılmaz Okyay, İbrahim Arık

“Eğer Flavio’yu yersek onu hiçbir zaman terk etmeyeceğiz; kutsal, sonsuz bir birleşme olacak, bizimle kalacak. Etini tadacağız, ruhu bizlerin ruhlarıyla bir olacak ve böylece hep içimizde olacak, ikimizin ve çocukların...”

Kentin önde gelen zenginlerinden biri olan Zerin, daha önce hiç gitmediği Romanya’ya ve Romanyalılara saplantılı bir tutkuyla bağlıdır. Bir gün, kente Romanyalı bir ailenin taşındığını öğrenir. Onların hayatının bir parçası olması artık kaçınılmazdır.

Avrupa edebiyatının yükselen yıldızlarından Dimitris Sotakis, ustaca oynattığı kalemiyle absürt bir vahşi kapitalizm hikâyesi anlatırken paranın hegemonyası, kadercilik, vicdan ve mutluluk arayışı üzerine keskin bir eleştiri sunuyor.

Delidolu

delidolu.com.tr

f t @ delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-56-4

9 786052 349564